

Henki &

elämä

Ruma sana pakottaa punnertamaan

Jyväskylän
seurakunnan
lehti

25.8.2017 ■ numero 12

Läsnäoloa
luurin
päässä

► sivu 5

Ilmaston-
muutos syö
ihmisten eväät

► sivut 8–9

Kulttuuriluotsi
on taiteen
kaikkiruokainen

► sivu 16

Ilmojen armoilla

Aholan tilan kaura kasvaa kauniisti Puuppolassa, mutta ilmastonmuutoksen myötä talvet voivat koitua kotimaisen rukiin kohtaloksi. Ilmastonmuutos on tuonut Somaliaan kuivuuden ja Kambodžaan ääritulvat. Tutut säiden merkit eivät enää pidä kutiaan.

KAARINA HEISKANEN teksti
SAMI SAARENPÄÄ kuva

Puuppolassa Aholan pelloilla on kasvanut gluteenitonta Aitokauraa vuodesta 2001 saakka. Isäntä **Pauli Ahola** ei tee merkintöjä sääilmiöistä allakan laitaan.

– On tämä epävakaisemmaksi mennyt, mutta toisaalta säät aina vaihtelevat.

Tänä vuonna kylvöön pääsi normaalia myöhemmin, ja puinti siirtyi viikolla tai parilla.

– Yleensä puinti alkaa elokuun viimeisellä viikolla, nyt syyskuun alussa. Lämpöä ja valoa ei ole saatu riittävästi, ja kaura ei ole kypsä.

Ahola arvelee, että ilmastonmuutos ei ihan heti näy keski-suomalaisella viljatilalla.

– Kasvivalikoimat saattavat muuttua, mutta vuodesta 2001 lähtien kauralajikkeissa ei ole tapahtunut muutoksia – ei meillä voi eteläisen Suomen lajikkeita viljellä. Suurin uhka ovat kasvitautit, jotka lisääntyvät lämpenevien talvien myötä.

Isoimmat muutokset tapahtuvat hänen arvionsa mukaan eteläisessä Suomessa ja rannikolla ja enemmän metsä- kuin maataloudessa.

– Näillä korkeuksilla muutoksia näkyy talvien roudassa ja lumipeitteisyydessä, ja siitä voi tulla ongelma syysrukiille ja -vehnälle sekä syksyllä kylvetylle heinälle. Jos ei ole kunnan routa, ja pelloille satanut vesi jäätyy, tulee jääpolte, ruis ja heinä tukehtuvat. Se tulee olemaan ongelma. Pelot pitää salaojittaa hyvin.

Myrskyjen arvellaan lisääntyvän. Ahola muistuttaa, että on niitä ennenkin nähty.

– Vuonna 1954 meidän tilalta tuhoutui osittain rakennuksia ja metsää.

Kambodža on Maailmanpankin mukaan yksi eniten ilmastonmuutoksesta kärsivistä maista. Suuri osa maataloudesta perustuu siihen, että monsuunisateet nostavat veden pintaa, jolloin tulvat tuovat ravinteikasta maa-ainesta pelloille. Tärkein vilja riisi tarvitsee noin 30 sentin verran vettä pelloilla.

– Nyt on liian isoja tulvia, liian pitkiä kuivia kausia. Hyvää keskivertovuotta ei ole ollut pitkään aikaan, kertoo Kirkon ulkomaanavun maajohtaja **Saara Lehmoski**.

Viljelijä on tiennyt luonnon merkeistä, milloin riisi pitää istuttaa. Nyt merkit ovat sekaisin.

Köyhät pienviljelijät ottavat lainaa jopa 18 prosenttin korolla siemenviljaa varten.

– Jos tulva tai kuivuus vievät sadon, he eivät voi maksaa lainaa takaisin ja joutuvat luopumaan pelloistaan. He lähtevät laittomiksi tai laillisiksi siirtotyöläisiksi Thaimaan rakennuksille.

Jokien patoaminen ja trooppisten metsien hakkuut muuttavat myös ilmastoa. Kymmenen vuoden aikana Kambodžassa on hakattu noin 45 prosenttia metsistä.

Kirkon ulkomaanapu toimii viranomaisen ja järjestöjen kanssa sekä ruohonjuuritasolla viljelijöiden kanssa. Viljelijöitä opastetaan käyttämään riisilajikkeita, jotka kestävät poikkeussäitä, sekä viljelemään riisin li-

säksi tomaattia, pippuria ja hedelmiä. Kirkon Ulkomaanapu neuvoo perustamaan osuuskuntia myyntiä varten.

– Helpotamme markkinoille pääsyä luomalla yhteyksiä ravintoloihin, kauppaketjuihin ja tukkuostajiin.

Tulviin varaudutaan rakentamalla korkeille paikoille varastoja, joissa on ruokaa ja vettä, ja joihin vanhukset ja lapset viedään suojaan. Kuivuuden varalta kyliin rakennetaan vesialtaita.

– Ilmastonmuutosta emme voi estää, seurausten kanssa on opeteltava elämään, Lehmoski sanoo.

Somalimaassa sateet ovat jättäneet vuoden väliin. Kuiva kausi ja sadekausi ovat itäisen Afrikan normaalia vaihtelua, mutta nyt kuivuus alkaa olla krooninen vitsaus.

– Kun tulin Itä-Afrikkaan kuutisen vuotta sitten, vanhat maanviljelijät sanoivat, että jotain on muuttunut, mutta eivät osanneet sanoa, mistä oikein on kyse, sanoo Kirkon ulkomaanavun Kenian ja Somalian maajoh-

taja **Mika Jokivuori**.

Ennen viljelijät tiesivät, että sateet tulevat toukokuun puolivälissä, ja osasivat ajoittaa kylvöt ennen niitä. Nyt sateita ei tule tai ne tulevat väärään aikaan ja liian runsaina. Liika sade huuhtoo maa-aineksen pelloilta. Kuivuus kuivattaa viljan ja tappaa paimentolaisten karjan.

” Ilmastonmuutosta emme voi estää, seurausten kanssa on opeteltava elämään.

Länsimaissa voidaan teoretisoida ilmastonmuutoksesta. Somalimaassa se tunetaan omilla nahoissa.

– Täällä on nyt päätettävä, mitä voidaan tehdä ihmisten auttamiseksi.

Moni maanviljelijä ja paimentolainen on jättänyt peltonsa ja lähtenyt kaupunkiin tai naapurimaihin. Kirkon ulkomaanapu yrittää ehkäistä ilmastopakolaisuutta. Se on avustanut yhteistyökumppaneitaan itäisessä Somalimaassa. Avustuksen turvin kyliin on rakennettu kaivoja ja kuljetettu tankki-autoilla vettä.

Järjestö on kouluttanut maan sisäisiä pakolaisia sekä Jemenistä paluumuuttaneita pakolaisia pienyritysjäyteen ja antanut heille starttirahaa.

Kirkon ulkomaanapu kannustaa testamaan uusia kasveja ja ruoanvalmistustapoja. Maissi on herkkä kuivuudelle, ja sen ravintoarvo on heikko. Kassava on parempi kasvi.

Perinteinen uuni – kolme pientä kiveä, niiden päälle kattila, kattilan alle tuli – vaatii paljon puuta. Se kannattaa korvata kaasukäyttöisellä uunilla.

– Ruokavaliosiirotyvät ovat hitaita, samoin uusien kasvien viljelyn oppiminen, Jokivuori toteaa.

Pitääkö olla huolissaan – no kyllä

KAARINA HEISKANEN teksti

Maapallon keskilämpötila on noussut reilun asteen 1850-luvulta. Ilmatieteen laitoksen ryhmäpäällikkö **Heikki Tuomenvirta** toteaa, että ilmastonmuutos jatkuu, vaikka Pariisin ilmastopöytäkirja toteutuisi alkuperäisen aikataulun mukaan.

Eteläisessä ja lounaisessa Suomessa lumipeite vähenee, pohjoisessa muutos ei ole niin suuri. Kasvien ja eläinten esiintymisalueet muuttuvat, samoin luonnon rytmiikka eli se, milloin lehti tulee puuhun ja milloin kukat kukkivat.

– Suomen peruspiirre, nopeat sään vaihtelut, säilyy. Viileät kesät ja kylmät talvet harvinaistuvat, Tuomenvirta sanoo.

– Muutaman vuosikymmenen sisällä siirrymme kohti eteläisen Ruotsin ilmastoa.

Puiden kasvukausi pitenee. Routajakson lyheneminen lisää metsien tuulituhoja. Kasvitautilien ja tuholaisien riski kasvaa. Tuotantokasvien kasvukausi pitenee, ja Suomessa voidaan ottaa käyttöön uusia viljelykasveja. Samalla voi tulla uusia kasvitauteja ja tuhoeläimiä.

Talojen lämmitystarve vähenee talvella, mutta jäähdytystarve kasvaa kesällä. Kaupungeissa pitää varautua äkkisateiden nostamiin tulviin. Lämpenevät talvet eivät pienennä avaruskuluja, sillä ne tuovat mukanaan runsaita lumipyryjä.

Ilmastonmuutos vaikuttaa esimerkiksi

raaka-aineiden saantiin alueilta, joilla ilmasto lämpenee enemmän. Katastrofien lisääntyminen näkyy epäsuorasti taloudessa.

– Liikenne ja telekommunikaatio voivat kärsiä häiriöistä, mikä haittaa sekä taloutta että turvallisuutta.

Jos lämpeneminen jatkuu tietyn rajan yli, alkaa tapahtua peruuttamattomia muutoksia. Kukaan ei tiedä, mikä se raja on.

– Grönlannin mannerjäätikön sulaminen on kiihtynyt, ja riski Amerikan ja Siperian ikiroudan sulamisesta ja metaanin vapautumisesta ilmakehään on kasvanut.

Ilmaston lämpenemisen haitat ovat hyötyjä suuremmat. Jo valmiiksi heikossa asemassa olevat altistuvat muita enemmän.

– Jos lämpötila nousee neljä astetta, siitä aiheutuu merkittävä haitta riisin, vehnän ja maissin viljelylle. Samalla ruoan tarve kasvaa.

Tärkeimpiä keinoja ilmastonmuutoksen hillitsemiseksi ovat fossiilisten polttoainesten käytön vähentäminen ja hiilinieluista huolehtiminen. Ilmastonmuutoksen rinnalla on muita huolestuttavia kehityskulkuja, joita ihminen edistää.

– Luonnon monimuotoisuuden ja eläinlajien väheneminen ja väestönkasvu – ihmisen ottaa paljon maa-alaa haltuunsa.

www.ilmasto-opas.fi

Kauratilan Isäntä Pauli Ahola ei tee merkintöjä sääilmiöistä allakan laitaan. Mututuntumaa on kartunut vuosikymmenien aikana omalta viljatilalta Puuppolassa.

Hanna Brotkin lämpenee myös modernille taiteelle, Jorma Aaltonen puolestaan on Suomen kultakauden taiteen ystävä.

Luotsi hakee kulttuuri-elämyksiin jopa kotiovelta

KAARINA HEISKANEN teksti

Kulttuuriluotsin voit tilata museoseuraksi puhelimitse numerosta 050 338 1114.

Jos kulttuuriluotsina toimiminen kiinnostaa, ota yhteyttä kulttuuriluotsikoordinaattori **Hanne Laitiseen**, hannemari.laitinen@jkl.fi, 050 338 1114.

Seuraava luotsien peruskurssi on tammikuussa. Sitä ennen kulttuuriluotseja voi tavata esimerkiksi perjantaiporinoissa Jyväskylän taidemuseossa.

Kulttuuriluotsin kanssa voi puhua vaikka hevosista

Kulttuuriluotsit Hanna Brotkin ja Jorma Aaltonen luotsaavat museoon ihmisiä, joille museon kynnyks on liian korkea.

KAARINA HEISKANEN teksti ja kuva

Kulttuuriluotsi lähtee museo- tai teatteriseuraksi, eikä palvelu maksa mitään. Luotsin kanssa voi puhua niin taiteesta kuin arkisistakin asioista.

– Yksi luotsattava – eläkkeellä oleva maanviljelijä – kiitteli, että ei olisi voinut puhua hevosista kenenkään muun kanssa. Minulta se onnistui, kun olen maalaistalosta lähtöisin, kertoo Jorma Aaltonen.

Hän on toiminut kulttuuriluotsina vuodesta 2009 lähtien.

– Taiteen äärellä ollaan tasavertaisia, kukaan ei ole asiantuntija. Ei ole oikeita eikä vääriä vastauksia. Parasta on erilaisten ihmisten kohtaaminen, sanoo Hanna Brotkin, jolla on luotsitaustaa vuodesta 2012 asti.

Brotkin ja Aaltonen ovat luotsanneet ikäihmisten, lapsiperheiden ja vammaisryhmien lisäksi myös maahanmuuttajia. Suomen historia on läsnä maahanmuuttajien luotsauksissa.

– Heillä ei ole peruskäsitystä Suomesta. Keski-Suomen museos-

sa puhuin jääkaudesta ja sanoin, että tässäkin kohtaa oli satoja metrejä jäätä. Yksi heistä kysyi: oliko kesälläkin lunta, Aaltonen havainnollistaa.

– Isäni oli Karjalan evakkoja, ja heitä syrjittiin – he puhuivatkin

sanoo Brotkin.

Sodan jaloista tulleita kiinnostaa kuulla, että Suomi on joutunut ponnistelemaan sodissa ja rakentamaan kaupunkia raunioista. Sotilapset rinnastuvat yksin tulleiden nuorten kohtaloihin.

Kulttuuriluotsitoiminta käynnistyi Jyväskylässä noin kymmenen vuotta sitten museolehtori **Sirpa Turpeisen** ideasta madaltaa kynnystä museoihin. Luotseja on parisataa. He luotsaavat ryhmiä ja yksittäisiä museovieraita. Myös laitosten henkilökuntaa on koulutet-

tu, jotta he voivat lähteä asukkaiden kanssa taide-elämysten pariin. Luotsikoulutus perehdyttää Jyväskylän ja ympäristökuntien museoihin ja kulttuurikohteisiin.

Brotkinin suosikkikohteet ovat Suomen käsityön museo ja Rattamo.

– Työskentelen kulttuurialalla, ja isäni on harrastajavalokuvaaja, ja harrastan itsekin valokuvausta, samoin lapseni.

Aaltonen suosikit ovat luontomuseo ja Keski-Suomen museo.

– Luonto on minulle läheinen, samoin vanhat esineet.

” Taiteen äärellä ollaan tasavertaisia.

oudosti. Siitä löytyy yhteinen kokemus maahanmuuttajien kanssa,

Elämästä

Ystävällisyys ei ole keneltäkään pois

HEIKKI IMPIÖ teksti
NIKO KUHA kuva

Olen **Heidi Tonteri**, 28. Haluan olla positiivinen, iloinen ja muut huomioon ottava sekä empaattinen nuori aikuinen. Toiset ihmiset ovat elämässäni tärkeitä, koska olen ihmisrakas ja välitän erityisesti läheisistäni paljon.

Muutin asumaan Jyväskylään kahdeksan vuotta sitten opiskelujen perässä. Valmistuttuani ammattikorkeakoulusta kuluttajaresonomiksi, olen työskennellyt kaupan alalla kohta kolme vuotta. Edessä saattaa olla kuitenkin alan

vaihto tai ainakin lisäkoulutusta. Tänä syksynä aloitan avoimessa yliopistossa tietojärjestelmätieteen perusopintokokonaisuuden ja haaveilen, että pääsisin jossain vaiheessa yliopistoon tutkinto-opiskelijaksi.

Harrastan kuntosalilla käymistä ja kaikkein rakkain harrastukseni on Palveluoperaatio Saapas ja sen toiminnassa mukanaolo. Sen kautta olen oppinut paljon elämästä ja saanut runsaasti uusia ystäviä. Saappaan toiminnassa olen ollut mukana jo viisi vuotta ja toimin myös vapaaehtoisille tarkoitettu-

Jyväskylän Saappaan Tuki ry:ssä, aiemmin sihteerinä ja nyt puheenjohtajana.

Saappaan toiminnassa on hienoa se, että samalla voi kehittää itseään ja edetä koulutusten kautta eteenpäin. Erityisen hienoa on ollut seurata nuorten kasvua. Vuosien varrella olen nähnyt, että vaikka nuorilla on erilainen tausta, niin he voivat pärjätä elämässään ihan hyvin. Joskus sydän on pakahtumaisillaan, kun kuuntelee, miten fiksuja, rohkeita ja kohteliaita nuoret ovat.

Minua mietityttää ja pelottaa viimeaikaiset terroriteot ja yleinen

turvattomuus. Olen tykännyt matkustella, mutta nyt joudun pohtimaan, uskaltaako sitä enää tehdä. Suomikaan ei ole näissä asioissa mikään lintukoto.

Ihmettelen ajassamme myös selaista ryppyotsaisuutta, joka näkyy muun muassa sosiaalisessa mediassa. Joskus tuntuu, että ihmiset haluavat tahallaan ymmärtää asiat väärin, jotta pääsivät meuhkaamaan.

Toivoisin enemmän yhteishenkeä, että oltaisiin ystävällisiä ja mukavampia toisille. Eihän se olisi keneltäkään pois ja toisi kaikille lisää iloa elämään.

Heidi Tonteri alkaa syksyllä opiskella tietojärjestelmätiedettä avoimessa yliopistossa. Tähän asti hän on työskennellyt kaupan alalla ja toiminut aktiivisesti vapaaehtoisena Palveluoperaatio Saappaassa.